

ржси ме съ кръвта имъ, и ето азъ ще бжда из-
бавенъ.

Царьтъ изпърво изтрѣпналъ прѣдъ мисълта,
че ще трѣбва съ собствената си ржка да заколи ми-
литѣ си ангелчета. Скоро обаче си спомнилъ нѣ-
когашната прѣданостъ на своя най-вѣренъ служи-
тель, който изгубилъ живота си за неговото спасе-
ние. Безъ колебание измъкналъ мечъ си и отрѣ-
залъ главичкитѣ на двѣтѣ си дѣца; послѣ поржсилъ
съ по малко кръвъ каменния истуканъ; животътъ
веднага се възвърналъ въ тоя мъртъвъ камъкъ, и
на часа Иванъ се изправилъ прѣдъ своя господарь
пакъ бодъръ и здравъ, какъвто си е билъ нѣко-
гашъ. Той се обърналъ къмъ царя съ тия думи:
„Твоето самопожертвуване, господарю, не ще оста-
не безъ награда!“ . . . Тутакси той издигналъ гла-
вичкитѣ на погубенитѣ дѣца, сложилъ ги на мѣ-
стата имъ, помазалъ ранитѣ съ кръвъ, и момчен-
цата оживѣли, захванали да подскачатъ и да си
играятъ, като да не се е случвало нищо съ тѣхъ.

Царьтъ неизказано се зарадвалъ. Като набли-
жило врѣме за връщането на царицата, той по-
бързалъ да скрие Ивана и дѣцата въ единъ голѣмъ
долапъ. Скоро царицата влѣзла въ стаята. Царьтъ
я запиталъ, да ли се е молила усърдно въ черква.
„Да, отговорила тя, ала прѣзъ всичкото врѣме не
излизаше отъ ума ми нашиятъ злочѣстъ Иванъ,
който зарадъ насъ изгуби живота си“.

— Мила царкиньо, ние можемъ да му повър-
немъ живота, само ако пожертвуваме скжпитѣ си
рождби.

Царицата много се изплашила и смутчила, но
слѣдъ малко отвърнала: „Ние сме длѣжни да сто-
римъ тора за нашия примѣренъ служител“.